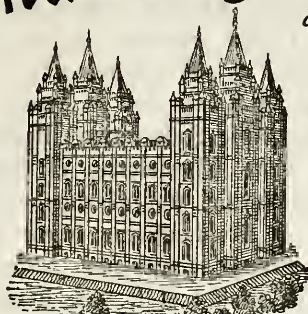
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18. Den 15de September 1901. 50de Aargang.

„Mormonismen" og Montanismen.

Fra de sidste Dages Uddelings Begyndelse har Modstand mod dens Principper ytret sig fra forskellige Steder og Magter. I første Række kan nævnes den Modstand, der kommer fra de fleste, om ikke alle, af den nuværende Kristendoms mangfoldige Sekter. Den har ytret sig paa forskellig Maade, somme Tider ved Pøbelvold, hvor saakaldte „Ordets Forkyndere" (Præster) anførte rasende Pøbelhobe imod de Sidste-Dages Hellige og ødelagde deres Ejendom, skændede deres Kvinder og ihjelsloge deres Ledere; til andre Tider har den ytret sig paa andre Maader. Kirkens Lærdomme have været udsatte for stærke Angreb paa Grund af falske Angivelser, Spot, Spidsfindigheder og voldsomme Trusler. Dens Forkynderes Udtalelser ere blevne fordrejede og fravristede deres sande Mening, og Kirkens fremragende Mænds Bevæggrunde og Handlinger ere blevne hadefuldt omtalte og have været Genstand for den forførte Masses Forbandelser. Og Pressen i baade den ny og den gamle Verden har for største Delen støttet Prædikanterne i denne Strid.

Det har været umuligt for noget Blad at besvare alle de falske Beskyldninger, der som en Flod ere udgydte over de Sidste-Dages Hellige. Men The Deseret News har en Gang imellem paataget sig Forsvaret, mødt anførte Argumenter imod Kirken og beskæmmet Modstandernes løgnagtige Beskyldninger. Hvis vi vilde prøve paa at gendrive vor Tros Fjenders samtlige Vildfarelser eller tage Hensyn til en

Tiendedel af dem, vi ere opfordrede til at besvare, vilde det lægge Beslag saavel paa dette Blad som paa et Hundrede andre.

Vor Opmærksomhed er navnlig bleven henvendt paa et Angreb fra en Dekanus i den engelsk-biskoppelige Kirke i denne Stad Søndagen den 30. Juni, og vi ville i Korthed omtale nogle af hans Paastande. Det mærkeligste Punkt i hans Foredrag er hans Udsagn om, at „Mormonismen" er en Genpart af „Montanismen". Ligheden imellem de to Systemer, som han gør sig Umage for at bevise, er, at Montanisterne troede paa Montani profetiske Inspiration, ligesom „Mormonerne" tro paa Josef Smith og hans Efterfølgere, at Montanisterne troede og „Mormonerne" tro paa fortsat Aabenbaring og den apostoliske Kirkes mirakuløse Gaver, og „at Montanisterne troede paa Oprettelsen af det himmelske Jerusalem i Pepuza, ganske som „Mormonerne" tro paa Oprettelsen af det himmelske Zion i Salt Lake City".

Enten er den „ærværdige" Dekanus i en sørgelig Uvidenhed angaaende historiske Fakta, eller ogsaa har hans Antipati mod „Mormonerne" overvældet hans Dømmekraft og Sanddruhed. „Mormonismen" har ikke mere Lighed med Montanismen, end en Apostels inspirerede Kaldelse har med en opdigtet gejstlig Dekanus' Embede.

Montanus optraadte i det andet Aarhundrede med Frygien som Midtpunkt for sin Missions Virksomhed; han prøvede paa at genopvække den første Kristendoms Aand og havde to Kvinder, Prisca og Maximilla, som sine vigtigste Medhjælpere. De paastod at være i Besiddelse af Profetiens Aand i samme Forstand som Agabus, Filippi Døtre og andre, der besad profetisk Gave som en af de aandelige Gaver, der fandtes i den oprindelige Kirke. Deres Udtalelser fremkom i et Slags Vanvid, og deres Hensigt var at tilskynde til mere Faste og Bøn, en fuldkommen Adskillelse fra Verden, en Beredvillighed, ja, endog en Higen efter Martyrdøden; de forbød Folk at gifte sig mere end een Gang og krævede strengere moralske Forpligtelser.

De tilhørte og stode i Samfund med den romersk-katolske Kirke. De søgte at udføre deres Virksomhed indenfor dens Enemærker. De ønskede ingen Adskillelse fra den. Denne Kirkes Autoriteter vare Modstandere af dem, og nogle vare nødte til at adskille sig fra den og danne et eget Samfund. Men Historien bevidner, at „i Lærdoms-Spørgsmaal var der ingen virkelig Forskel paa Katolikerne og Montanisterne". Det bevises derved, at Tertullianus, den Tids mærkværdigste Skribent, sluttede sig til dem, og hans Beskrivelse viser, at Montanismen kun var en Reaktion imod den katolske Kirkes Sekularisme. De kartageniensiske Montanister stred i Aarevis for at opretholde deres Stilling i denne Kirke, og det eneste, der i Virkeligheden adskilte dem, var Spørgsmaalet om, hvorvidt Jomfruer burde være tilslørede eller ikke.

Hvad findes der nu i alt dette, som kan bevise, at „Mormonismen"

er en Genpart af Montanismen? Josef Smith, denne Tidernes Fyldes Husholdnings Profet, kom som en Moses, ikke som en Agabus. Han var i Besiddelse af den apostoliske Myndigheds Fuldkommenhed og Magt, som han modtog fra Peter, Jakob og Johannes. Hans Udtalelser fremkom ikke i „religiøst Vanvid", men stille, forstandige og i den Allerhøjestes Navn. Han stod ikke i Samfund med nogen Kirke paa Jorden. Han kom for at genoprette Kristi Kirke i dens oprindelige Tilstand, Aand og Fuldkommenhed. Han havde i sin profetiske Virksomhed ingen kvindelige Enthusiaster som Medhjælpere, der paastod at besidde den samme guddommelige Myndighed som han; ej heller gav han Montanisternes Giftermaals-Ideer eller andre af deres Forordninger sin Tilslutning.

Vi lære af Historien, at „i Montani Tid var der ingen fastsat, guddommelig oprettet Samfunds-Organisation. Der var simpelt hen visse smaa Samfund af Troende, som vare forenede ved et fælles Haab og ved en ubestemt Organisation, der i fornødent Tilfælde kunde læmpes i hvilken som helst Retning". Ligner dette i mindste Maade „Mormon"-Kirkens prægtige Organisation, der kan betegnes som en fuldkommen Genpart af den Kirke, Kristus og hans Apostle personlig oprettede? Det er forunderligt, at en Mand, som gør Fordring paa historisk Kundskab og logisk Opfattelse, kan gaa saa langt bort fra Sandheden og Fornuften, at han kan drage en saadan Sammenligning.

Det er sandt, at „Mormonismen" indprenter Læren om en Fortsættelse i Kirken af Gaverne, som Kristus sagde skulde følge dem, som tro, og som den første Kirkes tidligste Medlemmer nød. Men hvis Kirken er en Genpart af noget i dette, saa er det af den oprindelige, rene Kristendom. (Se Mark. 16, 17.—18. 1. Kor. 12, 7.—26.) Hvis den „ærværdige" Dekanus bifalder den almindelige teologiske Vildfarelse, at disse Gaver blot skulde nydes nogle faa Aar i Kirken, lad ham da betænke det Faktum, at Apostelen Paulus indbefatter dem iblandt Kirkens Legemes uadskillelige Dele, og at en Del ikke kan sige til en anden: „Jeg har dig ikke behov," hvor lille og tilsyneladende ubetydelig den end maatte synes at være. Vi bede ogsaa alle, som indbilde sig, at Apostle og Profeter kun vare satte i Kirken for en liden Tid, om at læse Apostlenes Udtalelser omhyggeligt, og de vilde finde, at disse inspirerede Embedsmænd udgjorde en nødvendig Del af Kristi Legeme eller Kirken, at de vare nødvendige, „indtil det, som er fuldkomment, skal komme", at Gud og ikke Menneskene satte dem i Kirken, og at de skulle forblive der, „indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse, til Mands Modenhed, til Kriste Fyldes voksne Alder".

Den „ærværdige" Dekanus anstrenger sig ligesaa forgæves paa at „fordoble", naar han sammenligner Montanisternes lille Indsamling i Pepuza med, hvad han kalder „Oprettelsen af det himmelske Zion i

Salt Lake City". Det barnagtige i denne Sammenligning er indlysende. „Mormonerne" paastaa ikke, at „det himmelske Zion eller det ny Jerusalem" er i Salt Lake City; men selv om de gjorde det, findes der dog ikke noget i Oprettelsen af dette store Samfund, der har befriet denne Ørk fra Ødelæggelse og lagt Grundvolden til en mægtig Stat, som har mindste Lighed med den lille montanistiske Forenings Sammenhold eller afsondrede Organisation.

I Dekani Foredrag omtales ogsaa falske Profeter, og man faar det Indtryk, at enhver, som paastaar at være en Profet, maa nødvendigvis være falsk. Det er sandt, at Kristus forudsagde „falske Kristi og falske Profeters Komme", og han sagde tillige, at hvis det var muligt, „skulde de endogsaa forføre de Udvalgte". Men dersom Nutidens Gejstliges Ide, at der ikke skulde fremstaa nogen sand Profet, er Sandhed, vilde Jesus uden Tvivl have sagt det med utvetydige Ord; da vilde de, som troede hans Ord, ikke blive forførte af nogen, der falskelig udgav sig for en Profet. Men i Stedet derfor sagde Jesus: „Derfor, se, jeg sender til eder Profeter og Vise og Skriftkloge; og nogle af dem skulle I ihjelslaa og korsfæste, og nogle af dem skulle I hudstryge i eders Synagoger og forfølge dem fra en Stad til en anden, at alt det retfærdige Blod skal komme over eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sacharias', Barachias Søns Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Altret." (Matth. 23, 34.—35.)

Den Kirke, til hvilken Dekanus hører, blev grundlagt paa den Sætning, at „hele Kristendommen" var afvegen fra Aanden, Skikken og Læren i den rene Kristenhed. Heraf kommer Nødvendigheden af dens Oprettelse. Den erklærede, at baade „Gejstligheden og Lægfolk", Mænd, Kvinder og Børn, i alle Tidsaldre, Sekter og Grader af hele Kristendommen havde været nedsunkne i det afskyeligste Afguderi i mere end 800 Aar. Dette var en af Følgerne af ikke at have inspirerede Profeter, Apostle, Evangelister, Hyrder og Lærere, hvilke Kristus gav til Kirken „til Embedets Forvaltning, til de Helliges fuldkomne Beredelse og til Kristi Legemes Opbyggelse".

Nødvendigheden af deres Tilstedeværelse, Autoritet og Lære ses af den Forvirring og Strid, i hvilken Nutidens Kristendom befinder sig, der ogsaa udgaar fra den Kirke, Hr. Dekanus tilhører, og findes i selve dens Organisation. Ja, Kristi Advarsel imod falske Profeter er et Bevis paa, at der skulde være sande Profeter, og i Virkeligheden vilde Kristi Kirke være ufuldstændig uden dem, thi det var Profetiens Aand og Inspiration, der gjorde den til, hvad den var, og dette er en af dens særlige Udmærkelser, eftersom vi finde, at „Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Gave". (Aab. 19, 10.)

Den „ærværdige" Dekanus beskylder den „mormonske" Profet for at være en Mand, „der befalede sit Folk at give ham deres udelte Loyalitet

og alle de Penge, han kunde faa ud af dem". Det beviser, at Taleren maa tage sin Tilflugt til falske Vidnesbyrd som Argument. Profeten Joseph Smith var lige saa uegennyttig en Guds Tjener og lige saa elsket af sine Medmennesker som nogen, der nogen Sinde har levet. Han var altid en fattig Mand. Han modtog ingen Gage som den episkopaliske og andre Kirkers høje Gejstlige. Han var i Ordets sande Mening ingen Lejesvend. Han levede og døde for de Principper, som Gud beskikkede ham til at indføre. Han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, og hans Karakter skinner med langt større Glans end de smaa religiøse Lys, der „prædike for Løn og spaa for Penge".

Angaaende de Prædikanters Fordringer, der angribe de Mænds profetiske Karakter og Levnet, som ere sendte af Gud, kunne vi med Sandhed sige, at enhver Dekanus eller enhver anden Gejstligs Stilling i den episkopaliske Kirke er ejendommelig. De ere visseligen ikke Profeter, thi de tro ikke paa Profetiens Gave i vore Dage. De ere af samme Aarsag ikke Apostle. Deres Embeder har Nutiden oprettet. Det er en Del af Kirken, der modtager sin hele Myndighed fra den Kirke, den adskilte sig fra (romersk-katolsk). Deres Biskopper vare den Gang katolske. Hvis den katolske Kirke med andre Dele af den hele Kristenhed havde været frafalden i over 800 Aar, da vare de anglikanske Biskopper i samme Tilstand som de andre. Men hvis den katolske Kirke var i Besiddelse af nogen guddommelig Myndighed, saa har den engelske Kirke ingen, thi den var bansat af den katolske Kirke, og derfor var den episkopaliske Kirke i Følge sin egen Udtryksmaade „oprettet efter den engelske Lov", der ikke besad nogen som helst guddommelig Myndighed. Hvis den romerske Kirke havde tabt Myndigheden, kunde den engelske Kirke, som var en Del af den romerske, heller ingen have. Men paa den anden Side, hvis den romerske Kirke havde guddommelig Myndighed, da har den engelske Kirke ingen, fordi, som vi før sagde, den var sat i Ban og afskaaren af de romersk-katolske Myndigheder.

Den „ærværdige" Dekanus gør bedst i at varetage sit eget og lappe sit brøstfældige Kirke-Hegn, førend han gør flere Indgreb paa andre religiøse Partiers Omraader. De Samfund, som han angreb tilligemed „Mormon"-Kirken, ere uden al Tvivl i Stand til at varetage deres egne Interesser, hvorfor vi ikke behøve at sige noget til deres Forsvar.

Vi bære Vidnesbyrd om, at Gud i sin Naade igen har oprettet sin Kirke paa Jorden. Det er Kristi Kirke genoprettet. Den har samme Lære, Aand, Gaver, Kræfter, Myndighed, Ordinancer og guddommelige Vidner. Den er ikke taget fra eller lig nogen af de religiøse Organisationer, der ere paalistede Menneskene, siden Apostlene hensov, og Lyset, som Herren gav til Verden, blev slukket ved ugudelige og voldsomme Mænds Hænder. Denne Kirke er kun en Genpart af den første kristne Kirke, og paa lignende Maade er den oprettet under Jesu Kristi umid-

delbare Inspirations Ledelse. Den er aaben for alle, som i Sandhed omvende sig fra deres Synder, og som have Tro paa Gud Fader og hans Søn, Jesus Kristus, og den lover, at den Hellig-Aands Gave vil tildeles enhver, som adlyder Sandheden, hvorved de kunne erholde Kundskab om, enten denne Kirke er af Gud, eller den kun er et Menneske-Værk. Den vil tilsidst blive herskende over den ganske Jord, og Æren for dens Sejr skal gives til den evige Fader, som vil være Gud over alle og for evigt velsignet. (Deseret News.)

Konferencen i Malmø.

De Sidste-Dages Helliges Konference afholdtes i Fagforeningens Lokale, Folkets Hus, Skolgatan, den 13. og 14. August 1901. Nærværende vare: Apostel F. M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, A. L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission, Konference-Præsident P. V. Bunderson samt de i Konferencen virkende Missionærer. Nogle Ældster fra København vare ogsaa paa Besøg.

Det første Møde afholdtes Tirsdag Aften Kl. 8 og aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident Bunderson bød de Forsamlede Velkommen og udtalte Ønsket om, at Sammenkomsterne maatte blive til Nytte og Gavn for de besøgende.

Præsident Skanchy foreslog Kirkens almindelige og lokale Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Bønner; alle Forslag vedtoges enstemmigt. Han bar dernæst Vidnesbyrd om Sandheden af det store Værk, som Herren har genoprettet i disse Dage, og som vi forkynde for alle. Det er i Overensstemmelse med Bibelen, hvorom enhver kan overbevise sig. Taleren formanede alle til at lytte til Herrens Sendebud, som nu findes iblandt dem, bærende Vidnesbyrd om Guds Evangelium.

Til Afveksling sang Søstrene Alexandra Löfdal og Sofie Wallgren „Herren har talet paany".

Apostel Lyman, med Ældste J. F. Petersen som Tolk, udtrykte sin Glæde over at mødes med de Hellige og Venner i Sverige. Uagtet dette var hans første Besøg, var han dog bekendt med mange af Landets Sønner og Døtre og kendte dem som gode og ærlige Mennesker i alle Henseender. Han var nu kommen for at opbygge de Hellige i deres Tro og for at opmuntre Ældsterne, som ere komne langvejs fra for at forkynde Frelsens Plan — den samme, som Frelseren og hans Apostle lærte —, med den samme Fuldmagt, som de besad. Hvis det var nødvendigt for Frelseren at modtage Daaben, vilde det være endnu mere nødvendigt for syndige Mennesker. I Forbindelse hermed se vi, at Frelseren ikke henvendte sig til sin Tids store og i deres egen Indbildning ophøjede Præster, men til den lidet ansete Johannes den

Døber; hvorfor? „Thi det bør os saaledes at opfylde alt, hvad ret er," sagde Frelseren til Johannes, som altsaa havde den fornødne Fuldmagt til at udføre denne hellige Handling. Taleren berørte ogsaa Myndigheden, som udfordres for at udføre Kristi Evangeliums Ordinancer; thi „ingen tager sig den Ære, men den, som er kaldet af Gud ligesom Aaron". Frelseren vidnede, at han var sendt af Faderen, og han udsendte sine Apostle paa samme Maade, som han selv var sendt. Han gav dem Himmeriges Riges Nøgler, saa at hvad de bandt paa Jorden, var bundet i Himmelen, og hvad de løste paa Jorden, var løst i Himmelen. Denne Myndighed findes nu paa Jorden, og vore Ældster besidde den. Han bar Vidnesbyrd om, at Kristi Kirke igen er oprettet paa Jorden med de samme Embedsmænd, som den oprindelige Kirke havde, og den skal bestaa, til vi alle naa til Enhed i Troen.

Apostelen formanede Folket til at give Agt paa Budskabet, som Israels Sønner forkynde, og haabede, at Konferencen om muligt maatte bevare sin tidligere Stilling som den mest fremragende i Missionen. Til Slutning nedbad han Herrens Velsignelse over alle, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Onsdag Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde i de Helliges Lokale, Wallagrænden 12, hvor Ældsterne afgave Rapport over Værkets Fremgang siden sidste Konference. Følgende Arbejde var udført: 5,602 Skrifter og 154 Bøger omsatte, 4,416 Fremmedes Huse besøgte, 1,593 evangeliske Samtaler og 144 Møder afholdte samt 4 døbte.

Ældsterne udtrykte deres Glæde over at forkynde Kristi Evangelium og følte Trang til at fortsætte dermed og om muligt overtræffe det udførte Arbejde. Efter at have lyttet til praktiske og tidssvarende Lærdomme fra Præsidenterne Lyman og Skanchy bleve Ældsterne kaldte til at virke i følgende Grene: Malmø: P. V. Bunderson, J. N. Erickson og Carl Larson; Helsingborg: S. J. og S. W. Nielson samt Charles Olson; Karlskrona: A. O. Larson og William Olson; Kristianstad: Martin Jenson, Emil Isakson og N. O. Gyllenskog samt i Ystad: B. P. Textorius og A. P. Christofferson.

Konferencen fortsattes Kl. 8 i Folkets Hus og aabnedes med Sang og Bøn. Ældsterne Martin Jenson og N. O. Gyllenskog talte om Evangeliets første Principper og Guds Riges Genoprettelse i de sidste Dage i Overensstemmelse med Aabenbareren Johannes' Syn, som findes beskrevet i hans 14. Kapitel 6.—7. Vers.

Præsident Bunderson talte om Menneskets jordiske Tilværelse og om dets Pligter overfor sig selv, dets Næste og dets Skaber, den alvise Gud; det er det evige Liv at kende ham samt den, han udsendte, Jesum Kristum. Taleren omhandlede ogsaa Tilstanden imellem Døden og Opstandelsen, og til Slutning nedbad han Herrens Velsignelse over alle, som havde besøgt Konferencen, og sagde, at hvis de vilde give Agt paa

de Principper, som havde været omhandlede paa Konferencen, vilde de gaa en glædelig Tid i Møde.

Konferencen sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste J. N. Erickson.

Carl Larson, Skriver.

Den 15de September 1901.

Ældste Christian W. Christoffersens Død.

Det er faldet i min Lod at meddele Venner og Bekendte det sørgelige Budskab, at en af vore ædle Sønner fra vort Bjerghjem, som var kaldet, beskikket og sendt hertil som Missionær og Budbærer af det frelsende Budskab, Ældste Christian W. Christoffersen fra Richmond Cache Co., Utah, blev angrebet af en dødelig Sygdom, der efter 9 Dages Sygeleje endte hans jordiske Tilværelse og Virksomhed iblandt os den 23. August Kl. 1 Eftermiddag. Han ankom hertil den 6. Maj 1900 og blev beskikket til at arbejde i Aarhus Konference; da han blev bortkaldt fra denne Tilværelse, præsiderede han over Silkeborg Gren.

Ved Ældsternes omhyggelige Omsorg og ved Hjælp af Stedets Læge var der gjort, hvad der kunde gøres for at lindre Sygdommen og for at forebygge dens Fremskridt; men det stod ikke i menneskelig Magt at hindre hans Bortgang, og vi skønne deraf, at hans Tid var kommen, da han skulde gaa til en anden Sfære og hjælpe til at fremme det sidste Dages store Værk. Som han var i Livet, var han i Døden, tro mod sin Gud, mod Sandheden og mod sine Omgivelser; det kan med Sandhed siges om ham, at han nedlagde sit Liv paa Valpladsen, i Opfyldelsen af sine Pligter mod Herren og mod sine Medmennesker, og mere kan ikke ventes af nogen. Den unge, intelligente Mand blev saa at sige bortsnappet i sin blomstrende Alder — kun 23 Aar gammel, og vi kunne ikke til Fuldkommenhed udtrykke vor Bedrøvelse og Sympati for hans elskede, som han har ladt tilbage i sit Hjem; thi før han forlod Hjemmet, indgik han i Ægteskab og fik en Hustru beseglet til sig, som uden Tvivl vil begræde Tabet af en trofast Mand og Fader, men som dog maa trøste sig ved Forjættelsen om en evig Genforening paa Opstandelsens skønne Morgen.

O! Genforenings store Haab,
Afdøde Slægters Fryderaab;
De Baand, os knytted' her, skal hist bestaa,
Naar de Beseglede af Graven gaa.

S.

Efter Sædvane blev Liget klædt og lagt i en Metalkiste, som blev lukket aldeles lufttæt og derefter nedsat i en dobbelt Trækiste, der blev forseglet med Lægens Erklæring saa vel som med den engelske og amerikanske Konsuls Segl. Den 25. August Kl. 3 Eftermiddag blev der afholdt et Møde i Silkeborg, hvor 12 Ældster samt et Antal baade Hellige og Fremmede vare til Stede. Ældste James C. Petersen præsiderede; flere af Ældsterne talte og fremhævede deres Sorg over, at Døden havde berøvet dem deres trofaste Medarbejder, Broder og Ven; dog anerkendte de Herrens Haand i alle Ting. Kisten var aldeles dækket med Blomster fra velvillige Venner, af hvilke han besad mange.

Ældste John Christensen fra Preston, Idaho, er bleven hæderlig løst fra sin Mission her for at følge med Kisten og varetage alt fornødent med Hensyn til Overleveringen af Liget til den Afdødes Hustru og Forældre i Richmond Cache Co., Utah. Redaktionen.

Bønnens Magt.

Der er intet i nogen som helst religiøs Udøvelse, der giver saa megen Trøst til den menneskelige Sjæl som at paakalde Herren. Bøn! Dette Udtryk indbefatter mere, end vi somme Tider ere i Stand til at begribe. For det Individ, som i den rette Aand tager sin Tilflugt dertil, er den en Bekendelse af egen Svaghed og Udygtighed til uden Guds Hjælp og Bistand at gøre det, som er ret og behageligt i hans Øjne. Det viser en Tillid til ham, hvis Ret det er at regere. Det viser Individets Ønske om at ære Lysets Giver, anerkende hans Overlegenhed og bøje sig i ydmyg Underdanighed for hans guddommelige Vilje.

Guds Hellige bleve i tidligere Dage formanede til at bede uden Ophør, paakalde Herrens Navn ofte, anraabe ham om Visdom og søge ham med Iver om enhver Velsignelse, de følte, de trængte til. Nødvendigheden af dette blev til Overflod bevist ved de mange Velsignelser, der tildeltes dem fra Tid til anden, og ved de Sejre, de opnaaede i deres Kampe mod Fjenden. Da David blev sendt ud imod den kæmpemæssige Goliath, anraabte han Herren om, at han maatte være i Stand til at lede Israels Hærskarer til Sejr, og Historien om denne Tildragelse er efterladt os som et Bevis paa Bønnens Kraft og som et Vidnesbyrd til Menneskenes Børn i Almindelighed om, at for dem, der ville sætte deres Forhaabninger og Tillid til Herren, gør det intet til Sagen, hvor stor den Overmagt er, som de stride imod; naar kun deres Sag er retfærdig, ville de modtage en saadan Styrke og Hjælp, at Sejr vil krone deres Banner, og Fjenden vil blive fuldstændig overvunden.

Saaledes har Nationers og Individers Historie været. Herren har bevidnet for dem, at hans Arm er ikke forkortet, saa at han ikke kan

frelse; ej heller er hans Øre tungt, saa at han ikke kan høre, men at den, som vil søge efter ham og forlade sig paa ham, vil modtage den Hjælp, som er nødvendig. Bønnen er i Sandhed et kraftigt Middel til at opnaa Menneskenes Fremtidsmaal. Uden den kunne vi ikke opnaa nogen sand Lyksalighed; Menneskenes Hjem vil uden den være øde; thi Trøsten, der kommer fra en saadan Kilde, vil være fraværende i Sorgens og Prøvelsens Stund; Vennen, som er i Stand til at anskaffe et Balsam for ethvert Onde, er borte, og Hjertet er sønderrevet paa Grund af den tilsyneladende lidte Grusomhed. Digteren siger om Bønnen:

Bønnen er Sjælens ægte Sprog,
Stumt eller givet Røst;
Den skjulte Ild i Hjertets Krog,
Som bæver i vort Bryst.

O du, som har bragt os til Gud,
Vejen, Sandhed og Liv,
Ad Bønnens Sti selv vandred' ud;
Os Bønnens Gave giv.

Konferencen i Gøteborg.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference i Lokalet i Plantagegatan 15, Gøteborg, Torsdag den 15. og Fredag den 16. August.

Følgende Ældster fra Zion tilligemed de i Konferencen virkende Missionærer vare nærværende: Apostel F. M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, Missions-Præsident A. L. Skanchy samt Konference-Præsident N. Löfgreen.

Konferencen aabnedes Torsdag Aften Kl. 8 paa sædvanlig Maade, hvorefter Kirkens almindelige og lokale Autoriteter foresloges og antoges enstemmigt. Præsident Skanchy talte derpaa om den Tilfredsstillelse og Glæde, der føles af enhver, som lever sin Religion i Oprigtighed. Han bad de Hellige ikke blive trætte i at virke for Evangeliets Udbredelse blandt deres Medmennesker. Koret sang til Afveksling.

Apostel Lyman, med Ældste J. A. Christenson som Tolk, sagde, at det var nødvendigt at besidde Guds Aand for at forstaa Guds Hensigter med sine Børn. Der findes mange Samfund i den kristne Verden i Dag, som udføre et ædelt Arbejde ved at opløfte de Faldne; men en evig Frelse have de ingen Ret til at love dem. Og hvorfor ikke? Fordi de ikke besidde den Aand, som giver Forstand til at adlyde Frelsens Plan. Den Hellig-Aand er kun lovet dem, som omvende sig og lade sig døbe i Jesu Kristi Navn af Mænd, der ere retteligen bemyndigede

af Gud. Naar vi komme i Besiddelse af den Aand, kunne vi fatte mange guddommelige Ting, der ikke kunne forstaas uden dens Vejledning. Det er en Gaade for os, som have annammet Sandheden, hvorfor alle Mennesker ikke kunne fatte en saa tydelig og klar Lære; men ingen ved, hvad er i Gud, uden Guds Aand, og de Vilkaar, hvorunder denne erholdes, ere tydelige nok. Han haabede, at vi altid maatte leve saaledes, at Guds Aand kunde være med os.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Fredag Formiddag Kl. 10 afholdtes Præstedømsmøde, hvor Missionærerne afgave Rapporter over det udførte Arbejde siden sidste Konference samt erholdt værdifulde Raad af Præsidenterne Lyman og Skanchy. Følgende er den samlede Rapport af Arbejdet fra 1. Maj til 15. August: 7,318 Skrifter og 296 Bøger omsatte, 8,590 Fremmedes Huse besøgte, 1,561 evangeliske Samtaler og 253 Møder afholdte samt 24 døbte.

Fredag Kl. 4. Efter Sang og Bøn talte Ældste E. Wallgren over Galaterne 6, 7. „Farer ikke vild! Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saar, det skal han og høste." Han fremhævede, hvorledes Sodoma blev ødelagt formedelst sine Synder, samt hvorledes nogle bleve velsignede formedelst deres gode Gerninger, da andre omkring dem forgik. A. Sjöström beviste fra Skriften, at det er nødvendigt at have guddommelig Fuldmagt for at kunne handle i Kristi Navn, og at det er paa Grund af, at denne Fuldmagt mangler, at den nuværende religiøse Uenighed og Strid finder Sted.

Nogle Missionærer sang til Afveksling »The time is far spent«.

Ældste H. A. Christenson sagde, at Englen, som omtales i Aab. 14, 6.—7., har gæstet Jorden og beredt Vejen for Evangeliet, som vi forkynde; men hvorledes modtager Verden os, naar vi forkynde dette Budskab? Den modtager os paa samme Maade, som Sandhedens Budbærere altid ere blevne modtagne, nemlig som Daarer og Bedragere; derfor blive vi bagtalte og urigtigt fremstillede. Ældste E. Anderson viste det urigtige i de saakaldte „Kristnes" Paastand, at de have Fuldmagt til at prædike Evangeliet ved at tilegne sig Frelserens Ord til hans Apostle: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen." Denne Befaling tilegne de sig i aabenbar Strid med Ebr. 5, 4., der siger, at ingen tager sig den Ære uden den, som er kaldet af Gud, som Aaron var. A. R. Larson sagde, at Evangeliet er en Livs-Kraft til Liv for den, som annammer det i Ydmyghed; men for den, der forkaster det, er er det lig et tveægget Sværd. Frelseren selv ligner det ved en fortærende Ild, som opbrænder alt urent. Saaledes blive alle ved at annamme Evangeliet rensede og helliggjorte til en passende Bolig for Guds Aand, hvorved et nyt Væsen opstaar i det gamles Sted.

Præsident Skanchy bar Vidnesbyrd om Sandheden af, hvad Ældsterne havde talet. Han sagde, at Herren har paabegyndt et stort Værk ved at forene alt baade i Himlen og paa Jorden under eet Hoved, nemlig Kristus, og alt Israels Blod skal faa Lejlighed til at høre Evangeliet og til at adlyde det. Han formanede alle til at være agtpaagivende og lydige mod den sagte, hviskende Røst, der altid leder os fremad i al Sandhed. Denne er ogsaa Missionærernes Hjælper og Vejleder med Hensyn til at opsøge de oprigtige af Hjertet.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 8 om Aftenen. Ældste C. H. Carlson viste Daarskaben af at forsøge paa at bortræsonnere Nødvendigheden af at adlyde Guds Bud og Love. Vi ere endnu ikke naaede saa langt, at vi kunne fatte Grunden til ethvert Bud, som Gud har givet os. Det er os nok at vide, at det er hans Vilje. Menneskene have i alle Tidsaldre erholdt Velsignelser ved Lydighed mod Guds Befalinger. Dette beviser Naaman den Syrers Historie samt Israels Fremgang overfor sine Fjender, naar de vare lydige. — Ældste C. H. Carlquist talte om Evangeliets Indlemmelses-Principper og deres Nødvendighed.

Koret sang til Afvekling.

Apostel Lyman sagde, at de skandinaviske Folk have Aarsag til at være taknemlige mod Gud for den religiøse Frihed, de nyde. Han formanede de Hellige til at virke med Missionærerne for Kristi Evangeliums Fremgang. Han fremhævede de store Fortrin, de Hellige besidde fremfor den hele Verden, idet de have annammet Evangeliet, gennem hvilket de erholde Velsignelser, der ere nødvendige til deres egen Velfærd og fuldkomne Frelse.

Præsident Löfgren takkede alle, som havde bidraget til at gøre Konferencen behagelig, samt oplæste Missionærernes Beskikkelser som følger: I Gøteborg: N. Löfgren og H. J. Hanson; i Trollhättan: C. H. Carlson og Anders Nielson; i Sköfde: H. A. Christensen og J. P. Jenson; i Wingåker: C. E. Wallgren og J. H. Rose; i Norrköping: A. R. Larson og J. C. Christenson; i Westervik: C. H. Carlquist og Niels Larson; i Jönköping: August Sjöström og P. L. Qvist samt i Halmstad: Emil Anderson og Alexander Elgquist.

Præsident Skanchy udtalte en hjertelig Tak til Sangkoret og dets Leder, Niels Söderberg, for den udmærkede Sang under Konferencen.

Konferencen sluttedes med Taksigelse af Apostel F. M. Lyman.

Carl H. Carlson, Skriver.

Konferencen i Kristiania.

Konferencen begyndte Lørdag den 17. August Kl. 8½ om Aftenen i Lokalet i Østerhausgade 27. Af Eldster fra Zion vare til Stede: Anthon L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission, Hans O. Young, Præsident over Kristiania Konference samt følgende Missionærer: Oluf T. Pedersen, A. F. Ahlander, Carl Nielsen, Willard A. Christoffersen, Johan F. Christiansen, C. A. Halvorsen, Ole E. Olsen, M. E. Andersen, Andrew Swensen, Albert T. Knudsen, W. E. Olsen, S. P. Neve, Joseph A. Halvorsen, John Jensen, Martin Thomsen, T. A. Frederiksen, Lorenzo Andersen og O. F. Gudmundsen.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Willard Christoffersen bød de Forsamlede Velkommen. Oluf T. Pedersen gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter Koret sang. Præsident A. L. Skanchy sagde, at vi Dagen efter skulde have den Glæde at se en virkelig Herrens Apostel, og at han (F. M. Lyman) var lige saa stor en Apostel som Peter eller Paulus. Taleren glædede sig meget over, at Herren paa ny har talet til Jorden. C. A. Halvorsen talte over Evangeliets første Principper. Koret sang en engelsk Sang. Mødet sluttedes med Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Formiddag Kl. 10 og aabnedes paa sædvanlig Maade. Eldsterne Oluf T. Pedersen, Josef Halvorsen, M. E. Andersen og Albert T. Knudsen gave Rapporter over Værkets Fremgang i deres Virkekredse.

Koret sang Salme Nr. 2.

Apostel Francis M. Lyman talte, med A. F. Ahlander som Tolk. Han glædede sig ved den Frihed, vi nu for Tiden nyde næsten alle Vegne, og talte om Nadverens Betydning og de Velsignelser, som følge dens rette Brug; han bar Vidnesbyrd om, at Herrens Templer ere opbyggede paa Jorden, og at Gud har Profeter og Apostle, samt at Kirken nyder de samme Velsignelser nu, som den gjorde i gamle Dage.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 3 om Eftermiddagen fortsattes Konferencen og aabnedes som sædvanlig. A. F. Ahlander gav en meget lovende Rapport over Frederikshalds Gren. Præsident A. L. Skanchy glædede sig meget over Folkets Elskværdighed og Humanitet. Han talte over Nebukadnezars Drøm og Daniels Udtydning af den. Koret sang „O, hvor herligt".

Derefter foreslog Præsident A. L. Skanchy Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Apostel F. M. Lyman sagde, at en Apostels Besøg var sjældnere end en Engels, eftersom Englene ere saa mange. Han opmuntrede alle til at leve som Sidste-Dages Hellige og bar Vidnesbyrd om Faderens og Sønnens Aabenbarelse til Profeten

Joseph Smith. Han sagde: Det var et tydeligt Tegn paa, at Herrens Tjenere ikke havde været sendte siden Apostlenes Dage, at vi ingen historiske Beretninger have derom. Han bad, at Herren vilde velsigne alle. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 7 og aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter W. C. Olsen, Martin P. Thomsen og C. A. Halvorsen gave Rapporter over deres Arbejde. Albert T. Knudsen og John F. Christiansen bar Vidnesbyrd. Præsident A. L. Skanchy talte om de store Opofrelser, som Ældsterne havde gjort ved at forlade Hustru og Børn, Fader og Moder, Brødre og Søstre for Evangeliets Skyld. Frelseren antager ikke dem som værdige, der ikke kunne gøre dette for hans Skyld. Han ønskede, at alle vilde synge den ny Sang „Herren har talet paa ny."

Koret sang til Afveksling.

Apostel F. M. Lyman læste fra Galater-Brevets 1. Kapitel og forklarede det. Han sagde, at vi vare et liberalt Folk, som respekterede enhvers Anskuelser, og at vi ofte aabnede vore Mødehuse for Fremmede til at tale i, som f. Eks. det store Tabernakel i Salt Lake City, samt at vi skænke dem den største Opmærksomhed. I Vesten opvokse vi som et selvstændigt og patriotisk Folk; vi have vore egne Karaktertræk, og Erfaringen har gjort os til et kraftigt Folk. Taleren citerede fra Efeserne 4. Kapitel og viste, at disse Lærdomme staa i Kraft nu som den Gang. Vi ville alle høste Velsignelse for, hvad godt vi gøre. Til Slutning bar han sit Vidnesbyrd om Guds Riges Genoprettelse paa Jorden.

Koret sang „Hosiana".

Konferencen sluttedes med Taksigelse af Apostel F. M. Lyman.

Mandagen den 19. August Kl. 9 afholdtes Præstedømsmøde, hvor Missionærerne afgave Rapporter over deres Virksomhed i de forskellige Grene, og hvor de bleve beskikkede til at virke som følger: I Kristiania: Hans O. Young og Willard Christoffersen; Frederikshald: A. F. Ahlander, Lorenzo Andersen og John L. Christiansen; Frederiksstad: Chas. A. Halvorsen og Thomas A. Frederiksen; Drammen: Oluf J. Pedersen og Carl Nielsen; Laurvig: Albert J. Knudsen og Octavius F. Goodmusen; Arendal: W. C. Olsen og Søren P. Neve jr.; Christianssand: Ole E. Olsen jr. og Andrew Swensen; Eidsvold: Wilford E. Andersen og Johan Jensen; Odalen: Martin P. Thomsen og Joseph. A. Halvorsen. Missionærerne modtoge mange værdifulde Raad og Lærdomme samt bleve opmuntrede af Apostel F. M. Lyman og Præsident A. L. Skanchy, og efter Afsyngelse af Salmen »Hail to the man« sluttedes Mødet med Taksigelse af Apostel F. M. Lyman.

Christian Johannesen, Skriver.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 255.)

Nutidens Aabenbaring forlanger streng Lydighed af de Hellige mod de verdslige Love i denne Uddeling. I en Aabenbaring, givet til Kirken den 1. August 1831, sagde Herren: „Lader ingen bryde Landets Love; thi den, son holder Guds Love, behøver ikke at bryde Landets Love. Værer derfor de foresatte Øvrigheder underdanige, indtil han regerer, der har Ret til at regere, og lægger alle sine Fjender under sine Fødder." (P. B. 58, 21.—22.) Og senere, den 6. August 1833, hørtes Herrens Ord angaaende denne Sag saaledes: „Og nu, sandelig siger jeg eder, angaaende Landets Love, det er min Vilje, at mit Folk skal iagttage og gøre alt, hvad jeg befaler dem; og den Lov i Landet, der er forfatningsmæssig, som understøtter Friheds Grundsætninger og forsvarer Folket Rettigheder, tilhører alle Mennesker og er forsvarlig for mig. Derfor retfærdiggør jeg, Herren, eder og eders Brødre i Kirken, deri at I begunstige den Lov, der er Landets Grundlov." (P. B. 98, 4.—6.)

Det Spørgsmaal er ofte blevet rettet baade til Kirken og til enkelte Medlemmer, om Kirkens Medlemmer i det Tilfælde, at Guds aabenbarede Ord og Fordringer og den verdslige Lov ikke stemme overens, ville være forpligtede til at adlyde Loven? Som Svar kunne vi anvende Kristi Ord, at det er Folkets Pligt at „give til Kejseren, hvad Kejserens er, og til Gud, hvad Guds er". For nærværende Tid er Himmeriges Rige ikke oprettet som en jordisk Magt med en regerende Konge, der udøver umiddelbar og direkte personlig Indflydelse i verdslige Ting. I denne forholdsvis fri og oplyste Tid er der kun liden Aarsag til at vente nogen direkte Indblanding i Menneskets Ret til at tilbede eller holde Andagt paa sin egen Maade; Folk har Ret til at bede iblandt alle civiliserede Nationer, og denne Ret er sikret ved, hvad vi kunne kalde den almindelige Lov. Ingen søgende Sjæl er afskaaret fra Samkvem med sin Gud, og gennem et saadant Forbindelses-Led kan der søges Lindring for trykkende Love og Oprejsning for Besværligheder, der paalægges af Magthaverne, som herske over Nationerne.

Afhængige af Forsynets alt styrende Haand til Gunst for religiøs Frihed er det de Sidste-Dages Helliges Pligt at underkaste sig Landets Love. Ikke des mindre bør de bruge alle passende Midler som Borgere eller Undersaatter af de forskellige Regeringer for at opnaa Frihedens Velsignelser med Hensyn til at udøve deres religiøse Pligter, ikke alene for sig selv, men for alle Mennesker. Det fordres ikke, at de uden Protest skulle finde sig i ulovlige Indskrænkninger ved uretfærdige Love af deres Forfølgere; men deres Protest skal fremkomme paa en fredelig

og hensynsfuld Maade. De Hellige have praktisk vist deres Antagelse af den Lære, at det er bedre at lide ondt end at gøre Uret ved blot menneskelig Modstand mod uretfærdige Myndigheder. Og hvis de Hellige ved saaledes at underkaste sig Landets Love, som mulig ville befindes at være uretfærdige og ødelæggende for den menneskelige Frihed, skulde hindres i at udføre det Arbejde, som Herren har beskikket dem, ville de ikke være ansvarlige for det mislykkede Forsøg paa at adlyde den højere Lov. Herren har paa en meget bestemt Maade anvist de Hellige deres Stilling og Pligter i slige Tilfælde: „Sandelig siger jeg eder, naar jeg giver en Befaling til nogen af Menneskenes Børn at gøre en Gerning i mit Navn, og disse Menneskenes Børn gaa frem med al deres Styrke, og med alt det, de have, for at udføre den Gerning, og ophøre ikke med deres Flid, og deres Fjender komme over dem og hindre dem fra at udføre den Gerning, se, da bør det mig ikke mere at fordre den Gerning af hine Menneskenes Børns Hænder, men antage deres Offer. Og Synden, og mine hellige Loves og Befalingers Overtrædelse, vil jeg gengælde paa deres Hoveder, som forhindrede min Gerning, i tredje og fjerde Led, saa længe de ikke omvende sig, men hade mig, siger den Herre, Gud."

Et Bevis paa en saadan Udsættelse af guddommelig Lov findes i Kirkens Fremgangsmaade i Giftermaals-Sagen. Det celestiale Ægteskab var oprettet ved direkte Aabenbaring, og mange af dem, der efterlevede det, følte, at det var en guddommelig Befaling til dem. I ti Aar efter, at denne Lov var indført i Utah som en Kirke-Vedtægt, var der ingen Lov imod dens Udøvelse. Føderale Love begyndte i 1862 at erklære denne Lovs Udøvelse for ulovlig og strafværdig. (Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).